

Et vakkert liv

Credimus intervjuer to seminarister

■ *Josef Ottersen og André Øvrebø begynte begge på St. Eystein presteseminar i Oslo høsten 2012. Her deler de noen erfaringer fra det siste halvåret.*

*Foto: Josef Ottersen
Tid for bønn i Porsgrunn*

Hva er et presteseminar?

André: Et presteseminar er noe man må gå på for å bli prest i Den katolske Kirke. Det er i presteseminalet man formes på veien mot presteordinasjonen. Som prestestudenter skal vi i utvikles åndelig, pastoralt, menneskelig og akademisk. Formasjonen foregår på seminaret, og den akademiske formasjon først på MF [Det teologiske Menighetsfakultet], senere på Angelicum i Roma. Prosessen for å bli prest er altså ikke bare en vanlig utdanning, men en dannelsesprosess på flere forskjellige plan. Tiden på presteseminalet er også en hjelp til å få en avklaring i kallet.

Josef: Et presteseminar er både en livsstil og en utdanningsin-

stitusjon. Her bor vi i et åndelig og sosialt felleskap hvor bønn, felles måltider og andre gleder og plikter i huset fungerer som en ramme for den teologiske utdanningen vi tar. Målet er å utvikle oss både menneskelig og faglig til å kunne virke som prester en dag, men først og fremst vil jeg si det å leve et vakkert liv hvor Gud får lov å være med oss på heltid.

Hvordan ser en typisk dag i seminaret ut?

André: Kl. 7:00 ber vi laudes. Kl 7:15 er det messe. Kl 7:45 spiser vi frokost. Mellom 17:15 og 17:30 har vi stille bønn, så vesper. Så spiser vi middag. Dagen avsluttes med completorium. Vi har fri fra fredag etter middag, til og med

lørdag. På søndager har vi også sakramentstilbedelse.

Josef: Jeg står opp klokken seks og tar en treningsøkt før laudes og messe kl. sju... Hehe, neida. Jeg ligger nok og drar meg i senga til jeg absolutt må opp - men dagen får en skikkelig start når vi står i St. Joseph kirke og synger Benedictus [også kjent som Sakarias' lovsang (se Lukas 1,68-79); synges under laudes, journ.anm.]. Vi har rullerende oppgaver, så av og til leder jeg tidebønnen, ministrerer i messen, er lektor eller er ansvarlig for den påfølgende frokosten. Stort sett begynner første forelesning på MF ti over ni, så vi blir alltid sittende en stund med kaffekoppen før vi drar. Hverdagen er ganske individuell, men etter studier og andre ting samles vi i kapellet i femtiden, før vi ber vesper halv seks. Deretter spiser vi middag sammen. Etter middag har vi enten noe opplegg i huset eller fritid, frem til dagen rundes av med kompletorium.

Dere studerer ved MF. Hva studerer en seminarist? Hva studerer dere f.eks. dette semesteret? Hvordan er studieprogrammet lagt opp?

Josef: Vi skal ta en mastergrad i teologi ved MF, samt supplere med emner som kreves av Vatikanet. I praksis tar vi fag sammen med lutherske prestestudenter, ildsjeler som ønsker å ønske å jobbe i ulike menigheter og kristne organisasjoner, eller bli lærere eller kateketer. Jeg synes miljøet er interessant med tanke på at dette er genuint troende mennesker en gjerne kan snakke om teologi med i lunsjen, og det er fint å bli bedre kjent med den norske kristendommen. Dette semesteret har vi for alvor begynt med morsomme ting som katolsk fundamentalteologi og praktisk teologi, ved siden av bibelfag og kirkehistorie, som vi studerer med de andre studentene. Vi skal ha en del mer filosofi og noe annerledes dogmatikk enn dem, så denne blandingen av "katolske" og "ikke-katolske"

emner fortsetter i noen år, før vi skal ha minst ett år i Roma.

André: Vi studerer bibelfag, kirkehistorie, diverse fag innen filosofi, samt en rekke katolske fag som f. eks systematisk teologi, dogmatikk, kirkerett, liturgi og praktiske pastorale fag. Vi studerer først fire år i Norge, deretter ett eller to år i Roma før vi drar tilbake til Norge og har menighetspraksis før ordinasjonen. Man mottar gjerne presteordinasjonen etter ca. 6 1/2 år.

Hvorfor seminaret? Hva er det som gjorde at dere søkte dere nettopp hit, og ikke til f.eks. en orden? Livene - med tidebønn, fellesskapsliv og studier - virker jo til forveksling nokså like?

Josef: Jeg har ikke noe forhold til ordenslivet, og det er heller ikke selve livsstilen som seminarist som fikk meg til å søke. Mitt kall farges av en stor drøm om å virke i en menighet, og gaven det er å hjelpe mennesker å strekke

Foto: Henriette Teige
Messen på St. Eysteins dag

seg mot Gud. ”Reserveplanen” var å prøve å berøre mennesker gjennom store filmer, så det ligger nok i min person å være der ute i verden og ikke stenge meg inne i en slags hellig idyll. Seminartilværelsen er sånn sett bare et nødvendig ledd på veien til målet. Men det er som sagt et veldig vakkert liv, så om det skulle vise seg at jeg har mistolket kallet er det mye herfra som kommer godt med uansett hva en ellers finner på.

Dere har nå bodd i seminaret i omtrent et halvt år. Hva har vært høydepunktet så langt?

André: Det er vanskelig å sette fingeren på ett høydepunkt. Presteordinasjonen til P. Ole Martin [Stamnestrø] var en stor opplevelse. Innstiftelsen av St. Svithun i Stavanger var også flott å være med på. Jeg må allikevel fremheve utviklingen som skjer fortløpende. Jeg merker at det gjør noe med meg som menneske å ha et aktivt bønneliv og gå daglig i messe. Jevnlig kontakt med en spiritual [åndelig veileder, journ.anm.] kan heller ikke undervurderes. Det er hyggelig at

jeg også har fått tilbakemeldinger fra nærmeste familie om at jeg har forandret meg.

Josef: Det har vært utrolig mange gode ting som har skjedd! Den største opplevelsen er nok Stavanger-turen og vigslingen av den nye kirken, kanskje mest fordi dette var en skikkelig tur sammen med seminaristene. Ordinasjonen av p. Ole Martin og p. Haavar [Simon Nilsen, O.P.] var også inspirerende dager. Og så er det mange små gleder i menneskene vi møter, eller i interne småting.

Hva er deres fremste råd til en som vurderer å begynne i

Foto: Piotr Zlobinski
Klart for kirkevisel

seminaret?

André: Mitt fremste råd til alle, uavhengig av hva deres kall i livet måtte være, vil være å leve et aktivt bønneliv: Både formulerte bønner og stille bønn. Jeg tror mange ikke bruker nok tid særlig på stille bønn. For å få klarhet i hva Herren vil med en må en også være stille, og åpne seg opp. Hvordan kan man høre hva en annen sier hvis man bare prater selv? For en som vurderer om han har et prestekall, tror jeg det er lurt først å bruke mye tid på bønn, der man legger dette frem for Gud, samt at man snakker med en prest om kallet.

Josef: Be mye og delta aktivt i Kirkens liturgi. La messen være høydepunktet i livet, la kirkeårets kalender være en inspirasjonskilde for hverdagen. Det er vanskelig å si noe generelt, for dette er så forskjellig fra person til person. Noen vil nok kunne sette pris på å prøve å være sammen med oss i seminaret et par dager; andre ønsker kanskje ikke å assosieres med seminaret før de eventuelt tas opp. For meg handlet det bare om å tørre å ta valget, og så se alt falle på plass.